

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 198: Forslag til lov om ændring af lov om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser m.v. (internationale børnebortførelser), pasloven og ægteskabsloven. (Rets-hjælpsordning i børnebortførelsessager m.v.) Af justitsministeren (Lene Espersen). (Fremsat 27/3 2003).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Freddy Dam (V):

Det er med beklagelse, at vi i stigende omfang ser, at den ene af forældrene til et barn finder anledning til at bortføre barnet med henblik på en fortsat tilværelse i et andet land end Danmark eller måske ikke ønsker at tilbagelevere barnet til forældremyndighedens indehaver i Danmark efter gennemført samvær i udlandet.

I sig selv er det galt nok, at forældremyndighedsindehaveren må se sig berøvet barnet, og værre bliver det kun af de ofte betydelige udgifter og praktiske problemer, der følger i kølvandet af den pågældendes bestræbelser på at få barnet hjem igen.

Derfor kan Venstre varmt støtte det foreliggende lovforslag, som på tre områder støtter den forælder, som har fået bortført et barn til udlandet.

For det første bliver der adgang til retshjælp, således at udgiften til både dansk og udenlandsk advokatbistand dækkes, ligesom udgiften til oversættelse, legalisering og rejseomkostninger afholdes af det offentlige. Tabes sagen, får vedkommende også dækket de omkostninger, der skal udredes til modparten.

I den forbindelse er det meget tilfredsstillende, at der lægges op til, at det ikke skal være en betingelse, at ansøgeren har en svag økonomi, eller at der nødvendigvis skal være udsigt til, at ansøgeren vinder sagen, sådan som betingelserne ellers er ved bevilling af fri proces.

For det andet skabes der mulighed for, at forældremyndighedens indehaver kan få slettet barnet af en nærtståendes pas, hvis der er fare for, at den pågældende vil bortføre barnet, hvilket også er en stor hjælp.

For det tredje vil bortførelse efter forslaget blive en umiddelbar skilsmissegrund, hvilket er hensigtsmæssigt i forhold til visse lande, der

ikke vil medvirke til udlevering af børn, hvis forældrene fortsat er gift, herunder separerede.

Alt i alt indebærer lovforslaget en betydelig hjælp til personer, der har problemer nok i forbindelse med, at deres barn er blevet bortført, og det kan Venstre i høj grad støtte.

Kl. 20.45

Lissa Mathiasen (S):

Når talen drejer sig om internationale børnebortførelser, tror jeg, at vi alle straks i vores indre direkte eller indirekte føler både smerte, frygt og håbløshed, men også håb.

De fleste af os har enten direkte eller indirekte været vidne til, hvordan forældre i deres indbyrdes uoverensstemmelser – jeg vil nærmest sige kamp – netop har udsat børn for den helt utålelige oplevelse at blive bortført, at blive revet op med rode, måske blive taget med til et land, som er dem meget fremmedartet.

Det, vi konstaterer, er kun, at der kommer flere og flere sager med årene, at flere ægteskaber og flere parforhold bliver indgået på tværs af landegrænser. Det kommer til at betyde, at vi ser og bliver vidne til disse ulykkelige sager, som ikke nødvendigvis er til gavn for barnet – og jeg synes, at vi skal holde fast i, at barnet står i centrum – men tværtimod forbundet med smerte, utryghed og måske for mange børn sår på sjælen.

Det var også udgangspunktet for, at vi i Socialdemokratiet for år tilbage – vi har haft denne diskussion i mange år – havde et ønske om, at vi skulle blive bedre til at håndtere de her sager, og at vi allerhelst skulle kunne forhindre bortførelser, men når ulykken var sket, hvordan kunne vi så skabe en bedre situation? Hvordan kunne vi give de her børn et fodfæste igen? Hvordan kunne vi bedre sikre, at forældre i en sådan dybt ulykkelig situation bedre kunne hjælpes og bistås i deres pinagtige søgen efter barnet eller få hjembragt barnet igen?

Vi har undervejs i den diskussion stillet adskillige spørgsmål, fordi vi ønskede bedre svar på de problemer; spørgsmål, der gik på: Hvad kan vi gøre for bedre at forhindre de her bortførelser? Hvordan kan vi håndtere de lande, som ikke er tilsluttet Haagerkonventionen? Hvordan kan vi bedre bistå de mennesker i deres kamp for at få barnet tilbage rådgivningsmæssigt, med advokatbistand og økonomisk? Hvordan kan vi bedre få en dialog på tværs af landegrænser, så de her sager går så hurtigt og for barnet så smertefrit som muligt?